

Crèiem en Déu... a la nostra manera

Ex-militants del Partit Comunista Francès, avui l'Anna i el seu germà Fabio son fidels de l'Opus Dei. Amb ocasió de l'ordenació sacerdotal del Fabio, l'Anna recorda llur història.

16/08/2007

Anna, el vostre germà Fabio ha esdevingut sacerdot. Com us ho heu pres?

N'estic força orgullosa i molt contenta. El nostre pare, molt commogut, ha vingut a Roma per a l'ordenació, tot i que no és practicant: la cerimònia i l'acollida de la gent l'han tocat el cor. Ha tornat transformat: "Ha estat formidable!", m'ha dit.

De nena, quin tracte teníeu amb el Fabio?

Estàvem molt units. Sempre he estat molt orgullosa d'ell: era apreciat pels mestres i els amics, bon estudiant i bon company.

Éreu una família catòlica?

La mare no era practicant, si bé ens havia apuntat a la catequesi i celebràvem la Resurrecció del Senyor per Pasqua. Crèiem en Déu a la nostra manera. El pare era un comunista convençut; fa poc ha rebut una medalla del Partit. Quan jo tenia 17 anys i el Fabio 15, entrarem

a formar part de la cèl·lula Ho Chi Min del nostre barri de Argenteuil (prop de París). Estava especialitzada particularment en la lluita contra el racisme; volíem fer quelcom per la societat: fer-la més solidària, més humana, afavorir l'altruisme.

Recordo d'un míting amb Georges Marchais, al qual vam assistir, el meu entusiasme i el meu convenciment de què el comunisme salvaria el món.

Quins estudis heu fet?

Al liceu professional d'Argenteuil. El liceu professional no era gaire considerat, però jo m'hi trobava bé; d'altra banda, a casa tant se'ls en donava el tipus d'escola que jo freqüentés. L'important era que jo fos feliç. Quan la mare traspassà a causa del càncer, vaig veure com el pare se sacrificava per nosaltres. En acabar els estudis, vaig cercar feina, però vaig romandre a l'atur durant

tres anys. A la llar havia molta feina a fer, però el pare m'encoratjava a entrar al món professional. El Fabio, per la seva banda, havia marxat a París a estudiar Enginyeria. Al final, gràcies a una amiga de la família, vaig trobar feina a l'escola secundària d'Argenteuil com a bidella. La meva tasca consistia, a més de la cura del local, a repartir la pasta al menjador.

Com us vau apropar a la religió?

Un dia el Fabio m'explicava que s'estava acostant al cristianisme: havia conegut un noi a la universitat que era catòlic practicant. Pel Nadal, em regalava una Bíblia. La llegí. Passat un temps, em proposava d'anar a missa amb ell a l'església de la Magdalena. Hi acceptà per complaure'l. Veient-lo agenollar-se davant el sagrari, compregué que ell creia veritablement. A poc a poc m'explicava allò que ell estava vivint

i tot m'atreia. Com ell passava el rosari, vaig comprar-ne un i ell m'ensenyava a resar-lo. Començà a sentir missa els diumenges amb ell i també a confessar-me.

I el vostre encontre amb l'Opus Dei?

El Fabio em parlava del goig i de la pau que regnaven al centre de l'Opus Dei que ell freqüentava. Ho trobava fascinant, però romania indiferent. El 1992, el Fabio em proposava d'assistir a la beatificació del fundador de l'Opus Dei. M'inscriví al Foyer Monbièvre per participar en el viatge a Roma. L'atmosfera era d'alegria. Descobrí l'Opus Dei i vaig trobar algunes numeràries auxiliars. El meu germà em parlava sovint d'aquestes persones que, a l'Opus Dei, s'ocupen de la casa. N'admirava força el treball: aconseguir que la casa fos una llar de família. Era

aproximadament allò que jo feia a l'escola secundària on treballava.

Perquè esdevenir numerària auxiliar?

Tot el que el Fabio m'explicava de les numeràries auxiliars m'atreia: el servei als altres, el desig de fer felices les persones que són al costat i d'ajudar-les amb detalls concrets... Així és com vaig pensar de formar part de l'Opus Dei com a numerària auxiliar. Durant un any, vaig treballar en un centre, vivint a Argenteuil. Això em permeté de conèixer de prop la tasca i l'ambient i em confirmà en la meva decisió. El pare restà intranquil perquè veia un risc en deixar un lloc de treball estable a l'administració pública. Nogensmenys, sempre ha respectat la nostra llibertat.

Sou feliç?

Sí. Quan era comunista volia fer la societat més solidària. Avui, ho faig mitjançant la meva feina: somrient en parar la taula, agafant amb cortesia el telèfon. És més, a l'Opus Dei, he après a pregar per les persones de les qui tinc cura. És la cosa millor que puc fer per elles. I també conec moltes altres persones. Tot i que no són practicants, totes estan contentes de saber que jo prego per elles i sovint em confien les seves preocupacions.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/creiem-en-
deu-a-la-nostra-manera/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/creiem-en-deu-a-la-nostra-manera/) (12/08/2025)